

Arrest

nr. 63 479 van 20 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 februari 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. JACOBS *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 9 april 2009 een asielaanvraag in.

Op 16 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 10 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 17 februari 2011 bij arrest nr. 56 191 de weigering van de subsidiaire beschermings- en vluchtelingenstatus bevestigt.

Op 23 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker dient tegen deze beslissing bij afzonderlijk verzoekschrift een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 28 februari 2011 wordt verzoeker ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

(...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 18/02/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor procedures ingesteld voor 1 april 2011 geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt een exceptie op wegens gebrek aan belang van het beroep tot nietigverklaring daar het *in casu* een bijlage 13^{quinquies} betreft die werd betekend met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit). Verweerder wijst op de gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit dit artikel, waardoor na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een nieuw bevel aan betrokkene ter kennis moet worden gebracht. Verweerder is dan ook de mening toegedaan dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering tot nietigverklaring die dan ook onontvankelijk is.

3.2. Verzoeker repliceert ter terechtzitting dat er belang is omwille van het opgeworpen artikel 3 van het EVRM en de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter die hij indiende op 22 maart 2011 en waarop verweerder nog niet heeft geantwoord.

3.3. Verweerder repliceert dat een bevel om het grondgebied te verlaten ook genomen kan worden terwijl een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog hangende is.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van

State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt::

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 november 2010 een beslissing heeft genomen waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zijn geweigerd. Het door verzoeker ingediende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissing van het Commissariaat-generaal wordt op 17 februari 2011 bij arrest nr. 56 191 verworpen. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker een administratief cassatieberoep binnen de beroepstermijn heeft ingediend bij de Raad van State en verzoeker vermeldt dit evenmin in zijn feitelijke uiteenzetting. Bijgevolg is de asielaanvraag van verzoeker definitief beslecht. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2010, wordt met toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker genomen.

Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 17 februari 2011 het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verworpen en verzoeker verblijft illegaal in het Rijk vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit laatste wordt overigens niet betwist door verzoeker. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker daar hij niet als vluchteling is erkend en de subsidiaire beschermingsstatus hem werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

Verzoeker betoogt dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker kan worden gegeven zonder schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 1A van de conventie van Genève en van de zorgvuldigheidsplicht, nu hij ook een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter heeft ingediend en zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing met betrekking tot deze aanvraag nog hangende is. Verzoeker wijst op zijn medische aandoeningen, op het feit dat de zorgen voor deze ziekte niet even toegankelijk zijn in Armenië als in België en op de medische attesten van zijn psychiater en psycholoog, die hij bijbracht. Verzoeker meent dat verweerder bij het nemen van het bevel om het

grondgebied te verlaten rekening diende te houden met de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en geen bevel kon uitvaardigen zonder enig verder onderzoek naar de concrete medische situatie van verzoeker en zonder het nemen van een beslissing met betrekking tot de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Door dit niet te doen, meent verzoeker dat de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden geschonden.

Verzoeker kan niet worden gevolgd nu uit de feiten uiteenzetting blijkt dat verweerder reeds op 23 februari 2011, aldus nog voor hij het bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen, een beslissing heeft genomen aangaande verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vergist zich dan ook in de feiten waar hij de mening lijkt te zijn toegedaan dat verweerder de elementen met betrekking tot de medische toestand niet heeft onderzocht. De aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die verzoeker op 22 maart 2011 indiende en waar hij ter terechtzitting op wijst, dateert van na de bestreden beslissing. Men kan van verweerder niet redelijkerwijze verlangen rekening te houden met eventuele aanvragen die in de toekomst worden gedaan.

Bovendien merkt de Raad op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen niet tot gevolg heeft dat een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft hierdoor over een verblijfsrecht zou beschikken. Het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf doet geen rechten en plichten ontstaan en heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Een aanvraag om machtiging tot verblijf verhindert niet dat na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling kan worden gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 12 januari 2007, nr. 166 626). Niets verhindert verzoeker om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers argument doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris.

Waar verzoeker laat uitschijnen dat verweerder de uitspraak van het beroep dat hij indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 23 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, diende af te wachten vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, wijst de Raad erop dat het instellen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, geen schorsende werking heeft ten aanzien van eventuele verwijderingsmaatregelen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), en van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening. Verzoeker meent dat deze artikelen werden geschonden door zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet te onderzoeken. Verzoeker meent dat het onmenselijk is hem toch doen reizen terwijl zijn arts hem dit verbiedt. Verzoeker betoogt dat hij de gespecialiseerde medische behandeling die hij heden geniet in België moet kunnen verderzetten zodoende dat hij op een degelijke manier kan genezen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich vergist in de feiten. Er werd geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker gegeven zonder zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te onderzoeken. Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 23 februari 2011 een beslissing genomen waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd genomen vóór het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting dan ook niet aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 15 van de Dublin-II-Verordening uitmaakt. Ten overvloede kan nog worden gewezen op het feit dat het beroep dat verzoeker tegen deze weigeringsbeslissing instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en waarbij hij eveneens een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoerde op 20 juni 2011 werd verworpen bij arrest nr. 63 478.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris conform zijn gebonden bevoegdheid een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) genomen. Verweerder werpt aldus terecht op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN